

РЕШЕНИЕ

№ 4384

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.06.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Антоанета Аргирова

ЧЛЕНОВЕ: Татяна Жилова

Луиза Христова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4899** по описа за **2021** година докладвано от съдия Антоанета Аргирова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-чл.228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, вр. с чл.63, ал.1 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

С Решение №20088846 от 07.04.2021 г., постановено по н.а.х. дело №10898/2020 г. по описа на Софийския районен съд, СРС, НО, 129-ти състав е потвърдил Наказателно постановление /НП/ №22-006827/27.07.2020 г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" С. (ДИТ- С.), с което на основание чл.416, ал.5 във вр. с чл.415, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1500 лв. за извършено нарушение на чл.415, ал.1 от КТ.

В срока и по реда на чл.211, ал.1 от АПК, вр. чл.63, ал.1 от ЗАНН решението е обжалвано от [фирма], с искане да бъде отменено, заедно с потвърденото НП. В условията на алтернативност заявява искане делото да бъде върнато за ново разглеждане от друг състав на СРС. Наведените касационни основания са за нарушение на материалния закон, допуснати процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание - чл. 348, ал. 1, т. 1, т.2 и т.3 НПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. 2-ро ЗАНН, аргументирани в жалбата с доводи, че СРС не е изпълнил задължението си да събере всички необходими и относими по делото доказателства за разкриване на обективната истина. Конкретно се сочи, че в нарушение на

съдопроизводствените правила въззивна инстанция е отказала да разпита свидетеля А. разписал протокола от 14.02.2020г., който да установи изплащането на възнагражденията на служителя. Оспорва се приетото от СРС, че даденото задължително предписание не е изпълнено, тъй като към датата на предполагаемото нарушение, възнагражденията на П. са били изплатени. Сочи, че декларацията от 09.06.2020г. на управителя на дружеството потвърждава, че след месец март не са изплащани заплати и командировъчни на П., тъй като задълженията са били изплатени още на 14.02.2020г.

В о.с.з. пред АССГ касаторът не се представлява.

Ответникът – Дирекция „Инспекция по труда“-С., чрез процес. си представител-юрк.М. оспорва жалбата и моли за отхвърлянето ѝ, както и за присъждането на юрисконсултско възнаграждение.

Участващият по делото прокурор от СГП дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Съдът, като взе предвид релевираните с жалбата касационни основания по смисъла на чл.348 от НПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН и тези, за които следи служебно на основание чл.218, ал.2 от АПК, вр.чл.348 и чл.354 от НПК, намира за установено следното:

Касационната жалба е допустима.

Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Районният съд е установил следната фактическа обстановка: при извършване на последваща проверка по спазване на трудовото законодателство в периода 21.04.2020г. - 09.06.2020г. от инспектори при Дирекция "Инспекция по труда" - С. на [фирма] относно изпълнението на предписание №1, дадено на основание чл.404, ал.1, т.1 и т.12 от КТ в Протокол за извършена проверка от 06.03 до 26.03.2020г. - работодателят да изплати уговореното трудово възнаграждение на И. П. П. за положения от него труд през м. декември 2019г., съгласно чл.128, т.2 от КТ било установено, че до приключване на проверката не са били представени платежни документи, удостоверяващи изплащането на командировъчните пари на И. П. П.. От страна на дружеството е представено известие от 14.02.2020 г. до И. П. П., изпратено чрез [фирма], с което са били изпратени различни документи – Заповед № 22/14.02.2020 г. за прекратяване на трудово правоотношение, ведомости за заплати, командировъчни и обезщетения, които работникът е следвало да подпише. Установено е, че трудовият договор с И. П. П. е прекратен на 14.02.2020 г., като при връчването му на същата дата от страна на П. е вдигнат скандал, съгласно събраните гласни доказателства пред въззивната инстанция. Получил дължимите суми, И. П. П. – трудово възнаграждение, обезщетение прекратяването на договора, обезщетение за неизползван платен годишен отпуск и командировъчни, но отказал да подпише документите, удостоверяващи получаването им. Работодателят е удостоверил пред контролните органи, че известието, ведно с приложените документи, не било потърсено от адресата И. П. П.. Инспекторите приели, че представените доказателства за неотнормими към случая и в тази връзка е съставен Протокол за извършена проверка, надлежно връчен на [фирма], като е определен срок за изпълнение на предписанието – 15.04.2020 г. При последваща проверка, контролиращите органи установяват, че така даденото предписание под № 1 не е изпълнено. В тази връзка е

прието, че [фирма] е извършило нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ, за което срещу същото е съставен АУАН № 22-006827/09.06.2020 г. в срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН е депозирано писмено възражение с вх. №20057655/11.06.2020г.

Въз основа на така съставения АУАН, на 27.07.2020 г. е издадено процесното НП № 22-006827/27.07.2020 г., с което при идентичност на описание на нарушението и правната му квалификация на [фирма], е наложено административно наказание имуществена санкция в размер на 1 500,00 лева на основание чл. 416, ал. 5 вр. чл. 415, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ за нарушение на чл. 415, ал. 1 от КТ.

От правна страна, СРС е приел, че НП е издадено от компетентен административнонаказващ орган по смисъла на чл.47, ал.2 ЗАНН и въз основа на редовно съставен АУАН, който е бил предявен на нарушителя. При издаване на АУАН не са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да компрометират отразените в него фактически констатации. Както в АУАН, така и в оспореното НП ясно и недвусмислено са описани нарушението и обстоятелствата, при които е извършено. Приел е, че дължимата сума на работника И. П. П. не е изплатена, поради което извършването на нарушението е безспорно установено. В тази връзка, въззивният съд се е мотивирал, че представеният протокол от 14.02.2020 г. не е от естеството да удостовери, че на посочената в протокола дата е изплатено трудовото възнаграждение за месец декември 2019 г. Посочил е, че този факт не може да бъде доказан и чрез свидетелски показания, а единствено с писмени доказателства, указани в разпоредбата на чл. 270, ал. 3 от КТ.

Изложените от въззивната инстанция мотиви се споделят напълно от АССГ и по арг. от 221, ал.2 АПК не следва да бъдат преповтаряни.

Действително в диспозитива на решението неправилно са посочени номера и датата на издаване на процесното НП-отразено е „НП № 22-005963/26.08.2019 г.“, вместо правилното: НП №22-006827/27.07.2020 г.

В мотивната част на решението обаче номерът и датата на НП са коректно посочени. Всички изложени фактически и правни съображения, изложени в мотивите към решението са относими към НП №22-006827/27.07.2020 г., предмет на оспорване по делото пред СРС по н.а.х.дело №10898/20 г. Проявената непрецизност във въззивния съдебен акт не изисква намесата на касационната инстанция, а ако възникнат затруднения и съмнения, свързани с тълкуването на решението, преодоляването им е допустимо по реда на чл. 414 от НПК, вр.чл.84 ЗАНН / Решение № 71 от 14.04.2021 г. на ВКС по н. д. № 203/2021 г., I н. о., НК/

Предвид изхода на спора, предмет делото и на основание чл.63, ал.5 ЗАНН, правото на разноси е възникнало за ответника. То е своевременно упражнено, като до приключване на устните състезания по делото е поискано присъждането им /чл.81 ГПК, вр.чл.144 АПК/. Процесуалното представителство на ответника е осъществено от юриконсулт, чието възнаграждение съдът определя в размер на 80 лева- чл. 37, ал.1 от Закона за правната помощ, във връзка с чл.27е от Наредба за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл.221., ал.2 АПК, вр.чл.63, ал.1, изр.2-ро ЗАНН, Административен съд София-град, XII-ти касационен състав.

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение №20088846 от 07.04.2021 г., постановено по н.а.х.

дело №10898/2020 г. по описа на Софийския районен съд.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Изпълнителна агенция „Главна инспекция по труда“-С. сумата в размер на 80 /осемдесет/ лева, разноси по делото.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.